

DAVID GROSSMAN

PŘIJDE

KUŇ

DO

BARU

Mladá fronta

Přijde kuň do baru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

David Grossman

Přijde kuň do baru – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

David Grossman

PŘIJDE KŮŇ DO BARU

DAVID GROSSMAN

PŘIJDE

KUŇ

DO

BARU

Mladá fronta

Copyright © by David Grossman, 2014

Translation © Lenka Bukovská, Mariana Fisher, 2018

ISBN 978-80-204-4380-9 (tištěná verze)

ISBN 978-80-204-4915-3 (e-PDF)

ISBN 978-80-204-4914-6 (e-PUB)

ISBN 978-80-204-4916-0 (mobi)

– **DOBŘÝ VEČER**, dobrý večer, dobrýyy večééér, Cesareo! Pódium je zatím prázdné. Křik sem doléhá ze zákulisí. Diváci v hledišti se pomalu ztiší a zvědavě se usmívají. Brýlatý, vyhublý drobný muž vyletí z postranních dveří, jako by ho odtamtud někdo vystrčil nebo vykopl. Udělá několik vrávoravých kroků po pódiu, málem se rozplácne, oběma rukama zabrzdí o dřevěnou podlahu a pak prudce vystrčí zadek vzhůru. Z několika míst v hledišti se ozve smích a potlesk. Z předsálí se za hlasitého hovoru ještě stále trouší lidé. Dámy a pánové, vyhlásí sevřenými rty chlapík usazený za osvětlovacím pultem – prosím potlesk pro Dovíka G. Muž na pódiu je stále ještě v předklonu, v opičím postoji a s nakřivo nasazenými brýlemi. Zvolna pozvedne hlavu, dlouze se zadívá do hlediště, nemrká.

– Hm, zabručí, my asi nejsme v Cesareji, co? Smích. Pomalu se postaví a opráší si dlaně. To si ze mě můj agent zase dělá prdel, co? Několik diváků cosi křikne. Muž na ně upře zděšený pohled: Cože? Co jste říkali? Vy, u stolku číslo sedm, no vy, blahopřeju k nový puse, sluší vám. Žena se uchichtne a zakryje si ústa dlaní. Muž se postaví na kraj pódia, lehce se pohupuje dopředu dozadu. Ne, vážně, pusinko, fakt jste řekla *Netanja*? Vytřeští oči tak, že jsou

málem stejně velké jako skla brýlí: Jestli vám dobře rozumím, vy máte tu drzost mi tady s klidným svědomím tvrdit, že jsem se právě octnul v Netanje, a to bez neprůstřelné vesty? Vyděšeně zkříží ruce před rozkrokem. Publikum se spokojeně chechtá. Tu a tam někdo hvízdne. Vejde několik dalších dvojic a za nimi hlučná skupinka mladíků, zřejmě vojáků na opuštěném ostrově. Malý sál se plní. Známi na sebe mávají. Z kuchyně vyjdou tři servírky v šortkách a zářivě fialových tílkách a obcházejí stoly.

– Heleďte, pusinko – usměje se na ženu u stolku číslo sedm –, my dva jsme ještě neskončili, chtěl jsem si s váma promluvit o jedné věci... Vážně, připadáte mi jako slušný děvče s osobitým vkusem, aspoň podle toho neotřelého účesu, co máte na hlavě. Nechte mě hádat – že vám ho dělal stejný architekt, co navrhoval mešitu na Chrámový hoře a jaderný reaktor v Dimoně? Kupole jsou teď evidentně in. Diváci se zasmějí. A jestli mě nos neklame, čuchám tady pěknou fúru prachů, nemám pravdu? Takhle voní jenom horních deset tisíc. Nepletu se, že ne? Řeknu vám proč, vidím totiž parádní botox a taky zmenšení prsou, co se trochu vymklo kontrole. Tomu chirurgovi bych useknul obě ruce, to mi věřte.

Divačka si přitiskne paže k hrudi, schová si obličej do dlaní a piští skrz prsty, jako by ji někdo lechtal. Muž při svém monologu rázuje po pódiu sem a tam, mne si ruce a prohlíží si diváky v sále. Podpatky kovbojských bot dutě klapou. To mi, drahoušku, vysvětlete, zakřičí, aniž se na ni podívá, takový inteligentní děvče jako vy a neví, že podobný věci musíte člověku sdělovat opatrně, s rozmyslem a uvážení, ne na něj vypálit: *Jste v Netanje, a nazdar!* To jsou mi

nápady! Musíte přece dotyčnýho předem trochu varovat, zvlášť když jde o někoho takhle vyzáblýho: rychlým pohybem si vyhrne seprané tričko a diváci v sále bezděky zalapají po dechu. Co? No nemám pravdu? Otáčí obnažený trup, aby ho viděli i ti, co sedí vpravo a vlevo od pódia, a usmívá se na ně od ucha k uchu. Vidíte? Kost a kůže. Samá chrupavka. Kdybych byl kůň, už je ze mě lepidlo. Pár diváků se rozpačitě zachichotá, jiní si znechuceně odfrknou. Tak si to zapamatujte, zlato, obrátí se znovu k ženě u stolku číslo sedm, ať to víte pro příště, takový zprávy musíte člověku předávat opatrně a nejdřív do něj radši nacpat nějaký oblbovák. Trochu rajskýho plynu, proboha. Něžně mu pošeptat do ouška: Blahopřejeme, Dovíku, krasavče nejkrásnější, vyhrál jsi účast ve speciálním experimentu, bude se konat na Izraelský pobřežní planině a nepůjde o nic dlouhýho, hodinka a půl, nanejvýš dvě, což je maximální bezpečná doba, po kterou smí být obyčejný člověk vystavený tamnímu obyvatelstvu –

Diváci se smějí a muž se podiví: Co se smějete, vy paka? Mluvím o vás. Smích ještě zesílí. Počkejte, jenom aby bylo jasno, upozornili vás, že jste tu jenom jako takový zahřívací publikum, než dorazí to skutečný? Pískot, salvy smíchu. Z několika koutů sálu se ozve táhlé bučení a boučání do stolu, ale většina diváků se dobře baví. Vejde další dvojice, oba příchozí jsou vysocí a štíhlí a na čele se jim pohupují kudrlinky zlatých vlasů: chlapec s dívkou, nebo možná dva chlapi, v lesklém černém oděvu a s motorkářskými helmami v podpaží. Muž na pódiu jim věnuje letmý pohled a na čele mu naskočí tenká vráska.

Je neustále v pohybu. Občas během řeči máchne do vzduchu sevřenou pěstí a pak falešným boxerským úhybem unikne soupeřovu výpadu. Obecenstvo se baví a on si rukou zacloní oči a pátravě se rozhlíží po sále, ve kterém je už téměř úplná tma.

Hledá mě.

– Mezi náma, kamarádi, teď bych si asi měl dát ruku na srdce a říct vám, že Netanju miluju až za hrob, že jo? Jo, odpoví mu pár mladíků z publika. A vykládat vám, jaký nesmírný blaho to pro mě je trávit s váma čtvrtční večer ve vaší malebný průmyslový zóně, navíc v tomhle útulným sklepě s ložiskem radonu přímo pod nohama, a pak bych ze sebe měl sypat jeden vtip za druhým, aby byla prdel, že jo? Jóóó! odpoví mu obecenstvo z plna hrdla. Tak na to zapomeňte! prohlásí muž a spokojeně si zamane ruce, celý je to fraška, teda kromě tý prdele, protože ve skutečnosti tuhle prdel světa nesnáším, ta vaše Netanja mě fakt k smrti děsí, každý druhý tu vypadá jako účastník programu na ochranu svědků a každý třetí, jako by měl každého prvního v černým igelitovým pytlí v kufru auta. A věřte mi, že kdybych nemusel třem úžasným ženským platit alimony na jedno, dvě, tři, čtyři, pět dětí – pět! – strčí publiku před nos ruku s rozevřenými prsty, stojí před váma první chlap v dějinách, co si uhnal poporodní depresi. Pět poporodních depresí, no nekecám. Vlastně čtyři, protože jednou to byly dvojčata. Ne, pět, když počítáme i depresi po *mým vlastním* porodu. Ale vy a vaše úžasná Netanja na celým tomhle průšvihů nakonec vyděláte, protože ne být těch mých upírků s mléčným zubama, ani omylem

bych se tu dneska večer neukázal za mizerných sedm set padesát šekelů, co mi bez faktury a bez vlídného slova platí tady Joav. Takže jdeme na to, přátelé, dneska večer to tu pěkně rozjedem, drahouškové, ať to má grády, *potlesk pro Netanju, matku měst.*

Diváci tleskají, ten zvrat je sice mírně zaskočil, ale nechají se okouzlit srdečným tónem a sladkým úsměvem, který mu rozzářil obličej a dokonale ho proměnil. Útrpný, posměšně zahořklý výraz zmizel jako jediným zábleskem fotoaparátu a nahradila ho jemná a přívětivá, téměř ušlechtilá tvář intelektuála, která jako by neměla nic společného s tím, co její majitel před chvílkou vypustil z úst.

Muž na scéně si očividně vychutnává zmatek, který vyvolal. Pomalu se zatočí na jedné noze kolem své osy jako kružítko, a když kruh dokončí, obličej má už zase zkřivený a zatrpklý: Mám pro vás radostnou novinu, Netanjo, neuvěříte, jaký štěstí vás potkalo, právě dneska, dvacátého srpna, mám čirou náhodou narozeniny, díky, moc děkuju, svěsí skromně hlavu, jo, přesně dneska před sedmapadesáti lety se svět stal o trochu horším místem k životu, děkuju, jste vážně moc hodní. Přejde celé pódium, krouťí přitom zadkem a ovívá se pomyslým vějířem. To je od vás pěkný, to nemuselo být, fakt, nepřehánějte, šeky nechte v krabici u východu, hotovost mi můžete po představení strčit za tričko, poukázky do bordelu mi dávejte rovnou do ruky...

Pár diváků pozvedne sklenici na jeho zdraví. Vejde hlučná skupinka tvořená několika páry – muži za chůze tleskají – a usadí se ke stolkům vedle nepoužívaného baru. Zamávají mu na pozdrav a ženy na něj dokonce zavolají

jménem. Přimhouří oči, jako by byl krátkozraký, a váhavým, neurčitým pohybem ruky jim pozdrav oplátí. Co chvíli zalétne očima k mému stolku v zadní části sálu. Od okamžiku, kdy vstoupil na pódium, se snaží zachytit můj pohled. Nedokážu se na něj podívat přímo. Zdejší vzduch mi nedělá dobře. Vzduch, který dýchá i on.

– Přihlase se, komu z vás už bylo sedmapadesát? Zvedne se několik rukou. Prohlíží si dotyčné a užasle pokyvuje hlavou: Klobouk dolů, Netanjo! To je teda fakt slušný výkon! Vážně, protože to není sranda dožít se tady u vás takovýho věku, ne? Joave, rozsviť v hledišti, ať se podíváme... Madam, říkal jsem sedmapadesát, ne pětasedmdesát... Počkat, děcka, pěkně jeden po druhým, Dovika je dost, na všechny se dostane, ano, stolek číslo čtyři, co jste říkal? Vám je taky sedmapadesát? Dokonce osmapadesát! Paráda! Hustý! To jste předběhnul dobu. A kdy že to slavíte? Zítřa? Všechno nejlepší... jak se jmenujete? Jak? Ještě jednou? Šuki? Děláte si ze mě srandu? To se na vás rodiče teda pěkně vyřádili.

Muž jménem Šuki se řehní na celé kolo. Jeho tělnatá žena se k němu naklání a krouživými pohyby ho hladí po pleši.

– A ta vedle vás, kámo, co si vás značkuje, to je paní Šukiová? Odvahu, chlape... určitě jste si myslel, že ten Šuki je poslední rána, kterou vám osud uštědřil, že jo? Byly vám teprv tři, když jste pochopil, co vám rodiče provedli – pomalu přechází po pódiu, hraje na neviditelné housle – seděl jste sám ve školce, opuštěný v koutě, a ukusoval syrovou cibuli, co vám máma strčila do brašničky, díval

jste se, jak si spolu ostatní děti hrajou, a říkal jste si: Hlavu vzhůru, Šuki, blesk neuhodí dvakrát do stejného místa... *A teď pozor, překvápko! Uhodil!* Dobrý večer, paní Šukiová! Tak co, zlato, neprozradíte nám, jakou taškařici chystáte manžilkovi k narozeninám? Ne? Protože, jak na vás tak koukám, vím přesně, co se vám honí hlavou: Že máš ty narozeniny, Šukíčku, tak ti dneska večer dám, ale opovaž se na mě zkusit to, co tehdy desátýho července devatenáct set osmdesát šest. Publikum burácí a žena se chechtá, až se jí tlusté tváře třesou. – Řekněte mi, paní Šukiová – ztiší hlas do šepotu –, mezi náma, fakt si myslíte, že vám ty korále a řetízky pomůžou schovat všechny ty brady? Ne, vážně, připadá vám fér, že v době utahování opasků, kdy si v Izraeli většina mladých manželů musí vystačit jenom s jednou – pohladí si vlastní ustupující, téměř neexistující bradu, která mu chvílemi propůjčuje vzhled vystrašeného hlodavce –, si vy klidánko dopřáváte dvě, počkat, tři! Madam, vždyť z kůže na tom vašem voleti by se dal postavit celý stanový tábor pro Occupy Tel Aviv!

Tu a tam zazní smích. Ženě už trochu tuhne úsměv.

– Mimo chodem, Netanjo, když už jsme nakousli tu moji ekonomickou teorii, chtěl bych teď, aby bylo jasno, podotknout, že jsem pro zevrubnou reformu celého kapitálového trhu! Zastaví se, popadá dech, dá si ruce v bok a uchechtne se: Já jsem vážně génius, no fakt – tomu, co tu ze mě padá, ani sám nerozumím. Už nejmíň deset minut jsem skálopevně přesvědčený, že by se výše daní měla rozhodně určovat podle toho, kolik člověk váží – daň z masa! Znovu ke mně zalétne udiveným, téměř vyděšeným pohledem, ve snaze

vytáhnout ze mě na povrch toho vyzáblého kluka, kterého si pamatuje. – To by bylo nejspravedlivější, co říkáte? Nejobjektivnější metoda na světě! Zase si vyhrne tričko k bradě, tentokrát pomalým svůdným pohybem, obnažuje nám před očima vpadlé břicho s dlouhou vodorovnou jizvou, úzkou hrudí, hrozivě vystupující žebra a suchou, napnutou kůži pokrytou boláky. Mohlo by se to odvíjet od počtu brad, jak jsme říkali, nebo pro mě za mě třeba stanovit daňový pásma. Tričko má stále vykasané. Diváci na něj zděšeně zírají, někteří odvracejí obličej, několik lidí vydechne s tichým zahvízdnutím. Dychtivě a lačně, zcela nepokrytě hltá reakce diváků. Požaduju progresivní daň z masa! Se sazbou podle pneumatik na břichu, podle pupku, zadnice, stehen, celulitidy, mužských prsou a tý třaslavý kůže, co mívají ženský tady pod paží! Na týhle mojí metodě je pěkný, že se nedá obcházet nebo různě vykládat: ztloustnul jsi, tak cáluj. Konečně tričko spustí. I kdybyste mě zabili, zaboha nepochopím, co je to za nápad vybírat daně od těch, co vydělávají. Jak to spolu souvisí? Poslouchejte mě, Netanjo, dobře mě poslouchejte: daně by se měly vybírat výhradně od těch, u kterých má stát důvodný podezření, že se mají dobře – od toho, kdo se jen tak usmívá, kdo je mladý, zdravý, plný optimismu, kdo v noci šuká a ve dne si píská. Tyhle parchanty je potřeba zdanit, oškubat a nemilosrdně z nich sedřít kůži.

Většina diváků souhlasně tleská, několik málo, zejména těch mladých, však sešpulí rty a zabučí. Muž si setře pot z čela a z tváří obřím červeným kapesníkem, jaký mívají klauni v cirkuse, a k všeobecné spokojenosti nechá obě

skupinky chvíli se hašteřit. Sám mezitím popadne dech, zastíní si rukou oči a znovu mě hledá, mermomocí chce, aby se naše pohledy setkaly. Konečně – společný záblesk, kterého si nikdo kromě nás dvou nevšiml, aspoň doufám. Přišel jsi, říkají jeho oči, podívej, co s námi čas provedl, stojím tu před tebou, nešetři mě.

Rychle se odvrátí, zvedne ruku a snaží se publikum uti-
šit: Stolek devět. Cože? Neslyšel jsem... víc nahlas. Jo, ale
nejdřív mi vysvětlíte jinou věc – mají na to vaši lidi nějaký
fígl, protože mně nikdy nebylo jasné... Jak *jaký fígl*? Přece
ten fígl se srostlým obočím! Ne, vážně, přiznejte se, že si ho
sešíváte? To vás učí na vojně, ve speciální jednotce pro lidi,
jako jste vy? Najednou se postaví do pozoru a začne z plna
hrdla zpívat: *Obočí golanských hor, pardón úbočí, patří
nám, patří nám!* Můj otec, vážení, byl oddaný stoupenec
Žabotinskýho, revizionista jak poleno, respekt! Od něko-
lika stolků se ozve rázný, vzdorovitý potlesk. Přeruší ho
mimovolným pohybem ruky, povídejte, devítko, svěřte
se, tenhle hovor je na účet volanýho. Co jste říkal? Ne, to
není vtip, Gargameli, opravdu mám dneska narozeniny,
přesně v tuhle hodinu, plus mínus, v Jeruzalémě, v ne-
mocnici Hadasa začala moje matka Sára Grünsteinová
rodit. Neuvěřitelný, co? Ženská, která tvrdila, že pro mě
chce jen to nejlepší, mě přesto klidně přivede na svět! No
vážně, vezměte si všechny ty soudní procesy, doživotní
tresty, vyšetřování a krimi seriály, ve kterých jde o vraždu,
ale ještě jsem neslyšel, že by někoho soudili za porod! Ani
za úkladný porod, ani za porod z nedbalosti, ani za ne-
úmyslný porod, a dokonce ani za podněcování k porodu!

Nezapomeňte, že je řeč o zločinu, jehož obětí je nezletilý! Otevře ústa dokořán a rukou si do obličeje nahání vzduch, jako by se dusil: *Není v sále přítomen soudce? Advokát?*

Přikrčím se na židli. Nedovolím mu zachytit můj pohled. Naštěstí se přihlásí několik mladíků a dívek sedících nedaleko mě. Ukáže se, že studují právnickou fakultu. Ven! zařve hrozivě, mává přitom rukama a kope nohama, od publika si studenti vyslouží pohrdavý pískot. *Anděl smrti – zasměje se sípavě – si přijde pro právníka a oznámí mu, že je na radě. Právník brečí, kňučí: Ale vždyť je mi teprv čtyřicet! A anděl na to: Ne podle hodin, cos naučtoval klientům! Rychlý úder pěstí do vzduchu, otočka kolem vlastní osy, studenti práv se smějí ze všech nejvíc.*

– *Ale vraťme se k mojí matce, nasadí vážný výraz. Věnujte mi prosím pozornost, vážená poroto, jedná se o těžký zločin. Zlí jazykové tvrdí, pouze cituji, že když mě jí hned po porodu podali, zdálo se, že se usmála, a snad dokonce štěstím! Cha, to určitě, to jsou jenom hnusný a nechutný pomluvy! Obecenstvo se směje. Muž náhle padne na kolena na kraji pódia, svěsí hlavu. Promiň mi to, maminko, zase na tebe kydám špínu, zradil jsem tě a prodal pro pár laciných vtípů. Jsem děvka prodejná, nemůžu si pomoci... Vyskočí na nohy. Z toho, jak prudce vstane, se mu zřejmě zamotá hlava, protože zavravorá. Teď vážně, beze srandy, byla to ta nejkrásnější máma na světě, na mou duši, vážně třída, takový už se dneska nevyrábějí – obrovský modrý oči – ukáže divákům doširoka rozevřené dlaně a já si vzpomenu na jasnou, pronikavou modř jeho očí, když byl ještě kluk – a byla taky nejpošahanější na světě,*

a nejsmutnější – naznačí pod okem slzu a jeho ústa vykreslí úsměv. Tak to dopadlo, takový nám osud rozdal karty, nestěžovali jsme si, a táta byl vlastně taky celkem fajn – zastaví se a zuřivě se poškrábe v chumáčích vlasů na spáncích. Byl to, ééé – vydržte, já na něco přijdu... jo, mám to! Byl to mimořádně dobrý holič a nikdy si ode mě nevzal peníze, i když se to přičilo jeho zásadám –

Znovu ke mně zalétne pohledem. Ověřuje si, jestli se směju. Ale já se to ani nepokouším předstírat. Objednám si panáka vodky a pivo na spláchnutí. Jak to říkal, tohle se dá vydržet, jen když se člověk napere nějakými oblbováky.

Oblbováky? Já potřebuju celkovou narkózu.

Už zase pobíhá po scéně sem a tam. Jako by ho pořád něco popohánělo dopředu. V kolmo dopadajícím kuželu světla z jediného reflektoru ho doprovázejí oživlé stíny a jeho pohyby se s podivným zpožděním odrážejí na oblém povrchu velkého měděného džbánu, který stojí za ním u zdi, snad tam zbyl po nějakém představení, které se tu kdysi hrálo.

– Ale zpátky k mému narození, Netanjo, pojďme tý kosmický události věnovat ještě půlminutku, protože já – a teď nemyslím svoje současné já, hvězdu první velikosti tuzemského šoubyznysu a nejžhavější sexuální symbol dneška – odmlčí se, přikyvuje s pootevřenými ústy a nechá diváky dosyta se zasmát –, myslím tím sebe na úsvitu svojí autobiografie, zkrátka, když jsem byl malý, byl jsem totální magor, někdo mi v hlavě zpřeházal všechny spoje, byl jsem fakt lumen, co vám mám povídat... Ne, vážně, usměje se, chcete se zasmát, Netanjo? Chcete se fakt zasmát? Pěkně

debilní otázka, vynadá si hned. Haló! Tohle je stand-up, jestli ti to ještě nedošlo! *Ty trottle!* Najednou se s neuvěřitelnou silou udeří otevřenou dlaní do čela: Kvůli tomu sem přišli! Přišli se ti zasmát! Nemám pravdu, děcka?

Byla to hrozivá rána, ten úder do čela. Nečekaný výbuch násilí. Únik temných informací, které patří někam úplně jinam. Rozhostí se ticho. Kdosi rozkousne bonbón a ten zvuk se rozlehne po celém sále. Proč tak naléhal, abych přišel? K čemu potřebuje nájemného vraha, pomyslí si, vždyť si vystačí sám.

– Poslechněte si příběh, zahlaholí, jako by se vůbec nic nestalo. Jako by neměl na čele bílou skvrnu, která se barví do ruda, a brýle celé nakřivo. Jednou, bylo mi asi dvanáct, jsem se rozhodl zjistit, co se stalo devět měsíců před mým narozením, že to otce tak rozrajcovalo, až se na mámu takhle vrhnul. Abyste rozuměli, kromě mě neexistuje žádný další důkaz o takový sopečný erupci v jeho kalhotách. Ne že by mámu nemiloval, chci říct, že všechno, co v životě dělal, od chvíle, kdy ráno otevřel oči, do chvíle, kdy šel večer spát, všechny ty jeho kšeftičky se sklady, ty mopedy a náhradní díly, ty hadry a zipy, všelijaký udělátka – tvařte se, že rozumíte všemu, co tu vykládám, jo? Výborně, Netanjo –, veškerý tyhle nesmysly podnikal jednak proto, aby nás uživil, ale hlavně a především proto, aby na ni udělal dojem, aby se na něj usmála, pohladila ho po hlavě: šikovnej pejsek, šikulkka. Někteří chlapi píšou svojí milovaný básně, že jo? Jó, odpoví pár hlasů z ještě pořád trochu zaraženého publika. Jiný zpívají holce serenády, že jo? Jó, přidají se další slabé hlasy. Někdo jí kupuje diamanty, luxusní byty, sportáky,

designový bidety, že jo? Jóóó, křičí horlivě celý sbor hlasů ve snaze ho potěšit. A někdo, jako můj fotřík, koupí dvě stovky falešných džínů od starý Rumunky na Allenbyho ulici – dodavatelem byla klasická rumunsko-polská firma Chmatalescu & Strzelisz, no, víte, co myslím – a pak je prodává v zadní místnosti za holičstvím jako originální levisky, a to všechno proč? Aby jí večer v notýsku ukázal, kolik šupů na tom vydělal –

Zastaví se, očima bloudí po sále a diváci kdovíproč na okamžik zatají dech, jako by i oni spatřili ten výjev.

– Ale aby na ni pořádně sáhnul, jako chlap na ženskou, třeba ji na chodbě pohladil po zadku, znáte to, jako když pita krouží po talíři a nabírá chumus – to jsem ho v životě neviděl udělat. Tak mi teď, lidi, povězte, vždyť jste inteligenti, jinak byste se přece neodstěhovali do Netanji, vysvětlete mi, proč se jí nedotýkal? No? To ví doprdele asi jenom pámbu. Počkat, co – postaví se na špičky a zamrká na publikum očima plnýma dojetí a vděku – vážně mám vyprávět dál? Fakt máte teď chuť poslouchat nekonečný historky o mojí královské rodině? Obecenstvo se rozdělí: jedni ho vesele povzbuzují a druzí křičí, aby už konečně začal vyprávět vtipy a dělat zábavu. Dva motorkáři v černém koženém oblečení bouchají oběma rukama do stolu, až sklenice piva poskakují. Těžko říct, na čí jsou straně, možná je jen baví přilévat olej do ohně. Pořád nedokážu určit, jestli jsou to dva kluci, kluk a holka nebo dvě holky.

– Neblbněte. Fakt máte teď náladu na telenovelu o Grünsteinovic dynastii? Mám tomu rozumět tak, Netanjo, že se pokoušíte rozluštit záhadu mojí neskutečně

přitažlivý osobnosti? – blýskne po mně pobaveným, poutočným pohledem – vážně si myslíte, že se vám podaří to, na čem se všichni mí životopisci totálně rozsekali? Skoro celý sál tleská. To jste teda opravdický kamarádi! Jsme partáci, Netanjo. Partnerský města! Celý se rozplývá a kulí oči jako neviňátko. Hlediště se otrásá smíchy. Lidé se na sebe usmívají. Pár úsměvů se zatoulá i ke mně. Stojí na samém kraji pódia, ostré špičky vysokých bot mu trčí do vzduchu. Začne na prstech vypočítávat svoje hypotézy: První možnost! Táta ji tolik obdivoval, že se jí prostě bál dotknout. Druhá! Možná se jí hnusilo, jak doma chodil s černou sífkou na hlavě, když si umyl vlasy. Třetí! Možná to bylo kvůli holokaustu, kterýho si ona užila vrchovatě, zatímco on v něm nevystupoval ani jako komparzista! Chápete, ten chlap nejenže za holokaustu nezahynul, on z něj vyvázl *bez jediného šrámu!* Čtvrtá! Možná spolu vy a já ještě nejsme tak daleko, abych vás s nima mohl seznámit a nechal vás nakouknout do jejich ložnice. Diváci se smějí – a on, komik a klaun, už je zase v pohybu. Džíny má na kolenou roztrhané, ale snaží se to dohnat červenými kšandami se zlatými přezkami, na malých kovbojských botách se mu třpytí stříbrné šerifské hvězdy. Až teď si všimnu, že mu na zátylku poskakuje tenký copánek.

– Zkrátka a dobře, abych ten příběh dopověděl a my mohli pokračovat v načatém večeru, který skončí málem dřív, než začal – moje dvanáctiletá maličkost otevřela kalendář a zalistovala zpátky, přesně devět měsíců před svoje narození. Našel jsem to datum a hned jsem se vrhnul na noviny *Svoboda*, co si táta schovával, ta *Svoboda* nás doma